

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danske Kæmpeviser til Skole-Brug udvalgte og tillæmpede af Nik. Fred. Sev. Grundtvig", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 60. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1847_896A-txt-shoot-idm4617/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den ældste Søster blev syg og laas,
Den yngste gik hende til og fra.
Dg de fore vide om Verden.

Den Ældste døde i Hu saa mod;
Den Yngste fik for sin Vaande Bod.
Dg de fore vide om Verden.

For hende gav Kongen sin yngste-Søn,
Hun var hannem værd, den Jomfru Sten.
Der hun haede faret vide om Verden.

Niels Ebbeson.

Greven han samler alle sine Mænd,
Hannem fulgte saa fager en Skare,
Bannere tyve og otte dertil,
Hvo turde vel mod hannem fare!

Foruden Riddere og fribaarne Mænd,
Bare attentafinde Skjytter,
For Bender og Bomænd i Nerre-Jylland
At staa imod ikke nyttet.

Dg Greven han sendte Niels Ebbeson Bud,
At han skulde til hannem ride,
Han sagde ham Fred og Jællighed*) til,
Han gav ham det tryggeste Veide.

Dg Greven han rakte Niels Ebbeson Haand,
Dg dermed de taalede sammen,
Saa lidet da var der Skient iblandt,
Dg end meget mindre Gommen.

*) Venkæbelighed.

„Dg her nu, kære Niels Ebbeson,
Velkommen saa skal du være,
Men hure*) haaer Huen i Nerre-Jylland,
Kan Tidende du mig høre?“

„Jællgebt staaer Huen i Nerre-Jylland,
Jeg siger det paa godt Veide,
Derom saa spørger hoer Mand faldtest:
Kommer I med Fred eller Feide?“

„End haver jeg og i Nerre-Jylland
Baade Brænder og rige Nave**),
Til Tjeneste ere de Eder beredt,
Som I den af dem vil have.“

„Niels Ebbeson! du est en kongsig Mand,
Dine Lanter gange saa vide,
Dg kanst du ei komme den rette Wei frem,
Omkring saa vestr du at ride.“

„Men hore du, Hr. Niels Ebbeson!
Bl du mit Vennde ride,
Hvo mange Svende har du med dig,
Som du ter vel paa lide?“

„Alt haver jeg tredive Svende med mig,
Saadanne som de nu ere,
Dg ingen herstiel jeg gier paa dem,
De alle mig er lige klare.“

„Dg har du kun tredive Karle med dig,
Du holder idag til Maade,
Ijaar holdt du i Hr. Bugges Gaard
Med hundrede Heste i Plade.“

*) Hvedtan. **) Naage = Svogre.

Niels Ebbesen var en Mand saa brat,
Han reddes ei for at svare:
Dg siger det enten Riddet eller Svend,
Med Regn saa monne han fare.

„Dg her du, kære Niels Ebbesen!
Derom vil ikke vi tvistes,
Du ride nu til Hr. Bugge, din Ven,
Dg spørge, om vi skal sættes*)?“

Hr. Bugge han haver mig længe undfagt,
Dg saa den unge Povel Gled,
Hr. Anders Frost er set med dem,
Dg fremmerst i eders Fod.

Du haver med dig Hr. Eske Frost
Dg saa hans Brodre tvende,
De alle af min Tjeneste drog
Foruden mit Ja og Minde.

Jeg haver end flere til Billie gjort,
Dg de mig nu ei kende,
I lyde alt paa Hr. Bugges Raad,
Seer til, hvor det vil ende!“

„Hr. Bugges Raad veed jeg ikke af,
Hvad han vil lad' eller giøre,
Anders Frost har været eders Tjener tro,
I skulle ikke andet spørge.

Hr. Anders Frost, den duelig Mand,
Forfører saa vel sin Væge,
Vilde han af eder Delov saae,
Hvi vilde I hannem det væge?

*) Fortælling.

Det er saa Stik i Danmark,
Har været fra gamle Dage,
At har en Svend drettil Altraa,
Da maa han Delov tage.

For her er Ingen tilfammen viet,
Som Munken og hans Skaps,
Men Hofmand rider og Hofmand bdr,
Hvor han kan tjene til Lasse.“

„Dg her du, Hr. Niels Ebbesen!
Du snakker mig alt for længe,
Enten skal du af Danmark flye,
Eller jeg skal lade dig hænge.

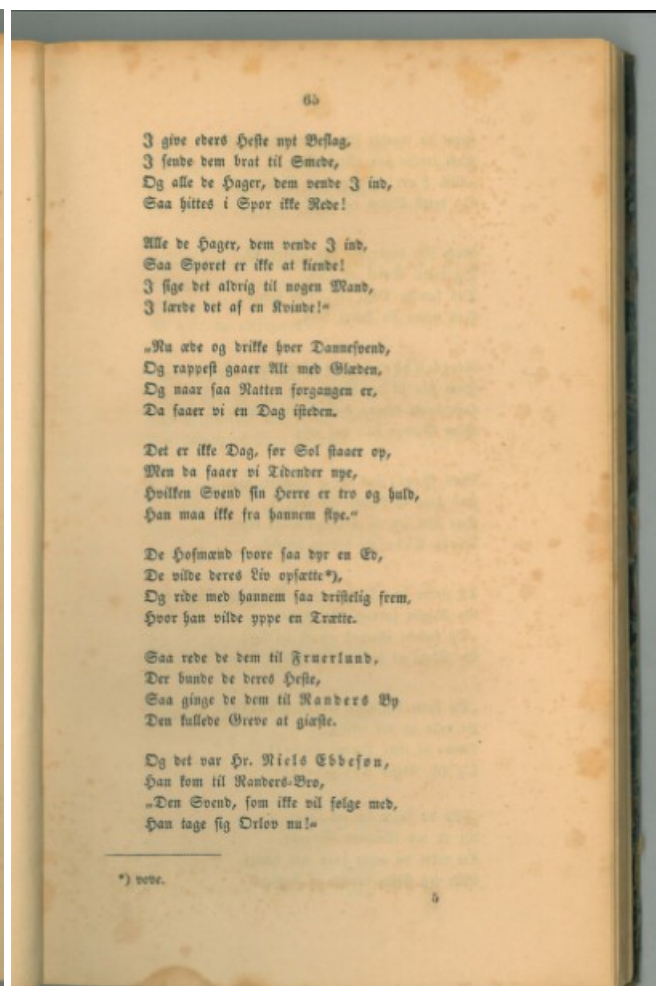
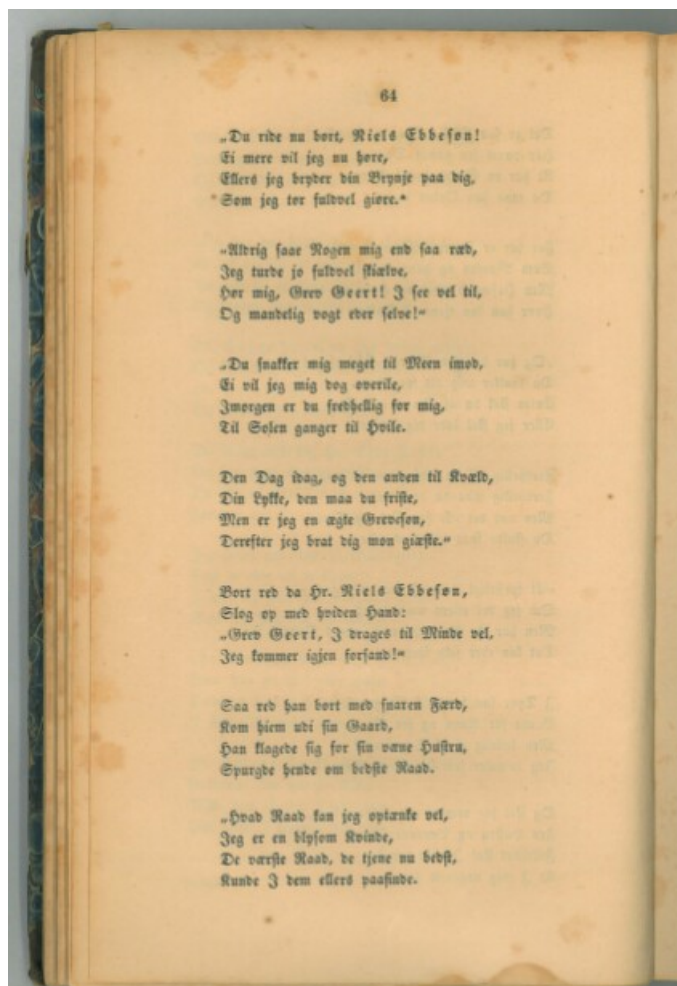
Fredhellig est du hidkommet til mig,
Fredhellig maa du bortride,
Men var det ikke for Ord og Tro,
Du skulde saae andet at vide.“

„Et fyrstelig Veide I selv mig gav,
Om jeg det ellers maa nyde;
Men har I, Grev Geert, noget Dødt i Hu,
Det kan eder selv fortryde.

I Tyve kan hænge i Galgen høit,
Baade for Ravn og for Drn,
Men lettelig ei af Danmark
Jeg kommer fra Husfru og Vorn.

Dg skal jeg rømme mit Fædereland,
Fra Husfru og Vornene smaa,
Fuldvidet skal I rose deraf,
At I mig nogentid saae.“

Frem da traadte siden Svend Trøst,
Ham troede han allerbedst:
„Min Herre! I give mig Dølv nu
Dg vertil Sabel og Hest!“

Som han begjæred, han Drøev fik,
Dg vertil Sabel og Hest,
Den samme Dag, før Aften kom,
Han tjende sin Herre bedst.

Niels Ebbeson selv til Dorren gif,
Som han sit da ifinde,
Han stobte derpaa med starpen Spyd,
Som Greven selv var inde.

Orev Geert han ud af Bindet saar,
Han saae de blaafe Spjude:
Saa usel jeg til Danmark kom,
Niels Ebbeson holder herude.

De stobte paa Dorren med Skjold og Spyd,
De Nagler sprang alle ishyfter,
„Du fallest Grevel og est du her,
En Skaal vi dig nu tildriffter.“

„Du sætte dig ned, Niels Ebbeson!
Vi ville os vel forlige,
Sende vi efter Hertug Henrik,
Dg Hr. Claus Krummedige!“

„Jffe da sagde du saa igoar,
Mit ud ved Randers Strande,
Da vilde du enten have mig hængt,
Efter jeg skulde komme af Lande.“

Dg det da meldte den forte Svend,
For han var ei af de Hvide:
Vi lode nu fare den lange Snal,
Vi lode nu Svartet lide!

Saa tog de den haarte Voochals,
Lag Hølv i hans gule Lof,
Saa hugged de ham Horetet fra
Alt over den Sengestof.

Orev Geert han var nu fagen ihjel,
Dg da slog de paa Tromme,
Dg det var Hr. Niels Ebbeson,
Han maatte af Byen komme.

Han hasted fur af Byen ud,
Ad Gade og ad Gyde,
Der mødte ham Hr. Dve Hals,
Han vilde ham det forbyde.

„Dg her du det, Hr. Dve Hals!
Du giere mig ingen Skade!
Du est min Svoger kald og tro,
Du maa os fare lode.“

„Huldel ved jeg veet Svogerfald,
Saa nar som det mon vare,
Men du har slagt min Herre ihjel,
Jeg tænker kun paa min Vre.“

Da braged' Haar, da skaffed' Gaas,
Dg Hanen goet paa Halde,
Hr. Dve Hals blev Veien trang,
Ad de Høfster moue han faldte.

Saa drog de ud deres gode Sværd,
Niels Ebbeson vilde ei vige,
Hr. Dve Hals han hugged ned,
Saa han laae der tillige.

Niels Ebbeson kom til Randers Bro,
Der vankede Hug saa drue*),
Og der fandt han den liden Svend Trøst,
Hans Orlov den var nu ude.

Niels Ebbeson gif over Randers Bro,
De Holster efter ham hasted,
Imellem sprang den liden Svend Trøst,
Og Broen med Liff affasted.

Tak have Niels Ebbesons Synterfon!
Han viste, han var af Aften,
Han lasked i Fjord de Hjelte saa brat,
Han sandsed de Holster i Harten.

En Kiærling giæstet Niels Ebbeson,
Hun havde ikke uden to Leve**),
Det ene gav hun Niels Ebbeson,
For han slog den kullede Greve.

Gud glæde din Sjæl, Niels Ebbeson!
Du varst en Danster Helt,
Saa gierne vilde du dit Fæderland
Med fremmede Giæster stilt.

Krist sagne og hver god Dannevoend,
Som haade med Mund og Hand,
Uden Skramt og Lant, med Fild og Tro,
Vil tjene sit Fæderland!

*) drue. **) Greve.

